

Περιήγηση

Ακουμπάμε το φθινόπωρο και ο καιρός μάς κρατά ακόμα σε διάθεση εκδρομής, περιήγησης και παραλίας. Δεν λέμε να αποχωριστούμε τη θερινή ατμόσφαιρα και αυτό είναι μαγικό. Μαγικό και συνάμα ζωογόνο για το μυαλό και το κορμί. Εδώ ο καιρός είναι ακόμα γλυκός κι ας έρχεται φθινόπωρο. Και πώς να το απαρνηθείς αυτό; Στις υπέροχες Σαρωνικές παραλίες, το καλοκαιρινό σκηνικό καλά κρατεί και δίνει ακόμα στους Αθηναίους και τους επισκέπτες της περιοχής όμορφες ευκαιρίες για να μη συμβιβαστούν με την ιδέα ότι τελικά.. όλα κάποτε τελειώνουν.

Στις παραλίες Σαρωνικού, το καλοκαίρι συνεχίζεται....

Παλαιά Φώκαια - Ανάβυσσος - Σαρωνίδα - Λαγονήσι

ΚΕΙΜΕΝΟ-ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ: Άννα Καλαϊτζή

Οταν στο τέλος του Χειμώνα ανακαλύψαμε για πρώτη φορά τη μαγεία της ενδοχώρας του Δήμου Σαρωνικού, είχαμε δώσει την υπόσχεση ότι θα επιστρέφαμε γρήγορα πίσω στον σαγηνευτικό «τόπο του εγκλήματος». Και η επιστροφή δεν άργησε να έρθει. Η υπόσχεση μίας διαβίωσης στα παράλια της Σαρωνικής Ριβιέρας, τόσο δίπλα στην Αθήνα, έγινε πράξη τη στιγμή που ακριβώς έπρεπε. Χωρίς βροχές και καταιγίδες και χωρίς - ευτυχώς - φωτιές. Απελευθερωμένοι και χαλαροί παρκάραμε το αυτοκίνητό μας στο παραθαλάσσιο πάρκινγκ του ξενοδοχείου CALYPSO στην Ανάβυσσο. Ο μεσημεριανός ήλιος ήταν δυνατός και το βλέμμα κοντοστάθηκε σε κείνο το υπέροχο, ήρεμο γαλάζιο που απλωνόταν μπροστά μας, πριν αποθέσουμε βαλίτσες στο δωμάτιο.

Από την προηγούμενη επίσκεψή μας είχαμε μείνει με την εντύπωση ότι θα δούμε όχι κάτι μεγάλο σε έκταση ή ποικιλία. Ε, λοιπόν, με τις σωστές πληροφορίες, δεν μας έφτασε ο χρόνος των 4 ημερών για να χαρούμε κάθε σπιθαμή ελεύθερης ή οργανωμένης παραλίας. Περίπου 25 παραλίες σε ένα μήκος ακτογραμμής 23χλμ. Ούτε σε νησί να ήμασταν. Αποφασίζουμε λοιπόν να εκμεταλλευτούμε όσο καλύτερα μπορούμε τις ώρες της ημέρας, βουτώντας στις περισσότερες και ωραιότερες παραλίες.

Παλαιά Φώκαια

Αυτή η διαδρομή μέχρι το 60^ο χλμ της παραλιακής λεωφόρου Αθηνών-Σουνίου και τα μέρη του Πάτροκλου (ιδιόκτητου νησιού που αποτελεί σχεδόν το φυσικό οπτικό όριο του Δήμου Σαρωνικού), πραγματικά πρέπει να είναι η ομορφότερη στην Αττική. Ειδικά το κομμάτι μετά την πόλη της Παλαιάς Φώκαι-

ας, όταν και αρχίζουν αυτά τα δαντελωτά ζιγκ ζαγκ του δρόμου, που όμως δεν ταλαιπωρούν στην οδήγηση. Άλλωστε εδώ δεν χωράει και γρήγορη οδήγηση. Η γραφικότητα του δρόμου και το εναλλασσόμενο τοπίο, σε κάνουν να θες να το πας αργά και να έχεις και το περιθώριο της επιλογής να σταματήσεις σε κάποιο από τα πάρκινγκ-μπαλκόνια που υπάρχουν κατά μήκος του δρόμου στα δεξιά σου. Ειδικά σ' εκείνο στο 59^ο χλμ.,

Παναγία
Καταφυγιάτισσα,
φιλοτεχνημένη
εσωτερικά από τον
Δημήτρη Μυταρά.

Όρμος του
Τουρκολίμανου
ή αλλιώς όρμος
του οικισμού της
Καταφυγής.

Παραλία "Θυμάρι" με το ιδιαίτερο beach bar.

έχοντας πάρει ήδη τη μεγάλη αριστερή στροφή με τον Πάτροκλο στα δεξιά και την πρώτη θέα του Ιερού του Ποσειδώνα στο Σούνιο, να στέκει στο βάθος του βλέμματος. Είναι άλλωστε και η μοναδική στιγμή-ευκαιρία μέχρι να φτάσεις στο Ναό, εκεί που μπορείς να χαζέψεις τον προορισμό σου και να οριοθετήσεις την κατεύθυνση.

Χαιρετίσαμε για ακόμη μια φορά το μνημείο του «**Oria**» και πήραμε την επιστροφή με κατεύθυνση και πρώτη παραλιακή στάση τον όρμο του Τουρκολίμανου ή αλλιώς του οικισμού της **Καταφυγής**. Τον ξαναχαζέψαμε από ψηλά πριν κατεβούμε και σίγουρα είναι πολύ διαφορετικά σε σχέση με την χειμωνιάτικη εικόνα του. Κατεβήκαμε στη νοτιότερη από τις δύο παραλίες του οικισμού. Την πιο φιλική για τους λουόμενους. Η θέα της **Παναγίας της Καταφυγιώτισσας** (με την μοναδική και εκπληκτική αυτή εικονογράφηση στο εσωτερικό της από τον

Δημήτρη Μυταρά) πάνω στον λοφάκο, μας έφερε στο νου στιγμές από νησί. Πιο σύγχρονο μεν σαν εκκλησάκι, σαφώς, αλλά τόσο φροντισμένο και κατάλευκο που θυμίζει Κυκλάδες. Βοηθάει σ' αυτό και το σχετικά βραχώδες περιβάλλον της ακτής. Ζευγαράκια, παρέες, νέοι και μεγαλύτεροι μοιράζονταν ήδη την παραλία την ώρα που φτάσαμε. Στο βάθος ένας κολυμβητής έχει ανεβεί πάνω σε έναν μεγάλο βράχο μέσα στη θάλασσα και τον βασανίζει η σκέψη προς τα πού να ρίξει τη βουτιά του. Άπλα, ηρεμία και άνεση αυτή την πρωινή ώρα, απολαυστική για τους λουόμενους, με τη θάλασσα πανέμορφη και προκλητική. Πολύ θα θέλαμε να βουτήξουμε αλλά συγκρατηθήκαμε, γιατί αν ξεκινούσαμε έτσι, στο τέλος θα έπρεπε να μείνουμε στο Σαρωνικό καμιά δεκαριά μέρες. Η πορεία μας συνεχίζει βορειοδυτικά με κατεύθυνση τον οικισμό **Θυμάρι**. Απ' το δρόμο το βλέμμα μαγνητίζεται από ένα

πολύ ιδιαίτερο μπιτς μπαρ που θυμίζει λίγο και ινδιάνικο καταυλισμό στις ΗΠΑ. Και ναι, ο παραλληλισμός είναι αληθινός μιας και μεγάλες πάνινες σκηνές και ξύλινες πρόχειρες κατασκευές στην ωραία του παραλία σε μεταφέρουν πραγματικά σε άλλη ατμόσφαιρα. Τη στιγμή εκείνη μάλιστα κάποια κινηματογραφική παραγωγή είναι σε εξέλιξη και το όλο σκηνικό μοιάζει βγαλμένο από άλλη διάσταση.

Η ζέστη ωστόσο έχει αρχίσει να κάνει αισθητή την παρουσία της. Η πρώτη βουτιά δεν αργεί. Είναι σίγουρα εκεί γύρω στο Θυμάρι. Πολλοί και μικροί όρμοι με παραλιούλες ξεπροβάλλουν συνέχεια και δεν ξέρουμε πού να σταματήσουμε. Επιλέγουμε από ψηλά μία εντελώς άδεια πριβέ παραλία που μόνο το όνομά μας δεν γράφει στα βότσαλα. Κάθε τέτοια παραλιούλα έχει και τα προσεγμένα σκαλοπάτια της για να κατέβεις με άνεση κάτω. Αφήνουμε τα πράγματά μας σε μία μικρή μαγική φυσική σπηλιά

και η βουτιά είναι θέμα δευτερολέπτων. Βάλσαμο πραγματικό το δροσερό νερό στο σώμα μας. Η παρέα έχει και κέφια και αρχίζουν τα πειράγματα, λέγοντας ότι είναι πολύ όμορφα αλλά σαν την Χαλκιδική.. δεν έχει.

Πόσο ωραίο και χαλαρωτικό είναι να κουρνιάζεις έτσι σε μια φυσική σπηλιά, ν' αγναντεύεις τη θάλασσα προφυλαγμένος από τον ήλιο, να συζητάς χαλαρά με τους δικούς σου ανθρώπους. Έχουμε βάλει στόχο να χαρτογραφήσουμε όλο αυτό -το καλά κρυμμένο για πολλούς- θαλάσσιο βασίλειο του Δήμου Σαρωνικού.

Δέκα λεπτά οδήγησης και βρισκόμαστε ήδη στην πιο θαλασσινή έδρα του Δήμου Σαρωνικού (μαζί ίσως και με τη Σαρωνίδα), την **Παλαιά Φώκεια**. Παρκάρουμε στην κεντρική πλατεία και είναι η καλύτερη στιγμή για δροσερό αναψυκτικό. Μπροστά μας απλώνεται, με καλοκαιρινή πια φορεσιά, το λιμανάκι της Φώκειας. Ακόμα θυμόμαστε τα υπέροχα μπαρμπουνάκια που πήραμε

Λιμάνι Παλαιάς Φώκειας.

Παραλία Αναβύσσου με την σχολή Kouros club για μαθήματα wind surfing

τέλος Φλεβάρη. Βρίσκουμε τον Γιώργο, έναν πολύ ευγενικό ψαρά, που μας μιλάει για το πώς οι ψαράδες της Φώκαιας ψαρεύουν με σεβασμό στη θάλασσα που αγαπούν. Ήταν ήδη κάμποσες ώρες εκεί στην προκυμαία να μπαλώνει με απίστευτη μαστοριά τα κίτρινα δίχτυα του. Υπομονετικά και ήρεμα σαν έναν τεχνίτη που φροντίζει να δίνει όλη του την προσοχή στο δημιούργημά του. Αλλά και οι όμορφες ψαροταβέρνες της Παλαιάς Φώκαιας, ακριβώς δίπλα στο λιμανάκι είναι ό,τι πιο δελεαστικό για να χαρείς το φρέσκο σου ψαράκι πλάι στη θάλασσα, στη δροσιά και στην απόλυτη ηρεμία του ζεστού μεσημεριού. Περιπατώντας στην παραλία, μετά το όμορφο θεαράκι της πόλης και προς τα ψηλά δέντρα με θέα στον κόλπο της Αναβύσσου, η Αθηνά βλέπει τους γουίντ σέρφερς που πηγαινοέρχονται πέρα δώθε στον κόλπο και εκφράζει την επιθυμία να κάνει κάποια μαθήματα.

Ανάβυσσος

Παίρνουμε τον εσωτερικό παραλιακό δρόμο που ενώνει την Παλαιά Φώκαια με την Αναβύσσο. Φτάνουμε σ' έναν κόλπο που έχει το όνομα των φημισμένων Αλυκών. Κόσμος πολύς στην παραλία. Εμείς τραβάμε προς τη βορινή άκρη της τεράστιας παραλίας για να βλέπουμε καθαρά τις εκκινήσεις των σέρφερ. Εδώ το αεράκι είναι σαφώς πιο δυνατό και σανάμα αναζωογονητικότατο. Παρκάρουμε στο υπερ-άνετο πάρκινγκ και ενημερωμένοι ότι υπάρχει εδώ σχολή εκμάθησης ιστιοσανίδας, πολύ γρήγορα βρίσκουμε την άκρη. Την επομένη μέρα κιόλας η σκέψη της Αθηνάς θα γίνει πράξη. Η θερμοκρασία που είναι στα ύψη και ο λίβας που αφυδατώνει τόσο γρήγορα τον οργανισμό μας έχει κάνει επιτακτική την ανάγκη να αφήσουμε το κορμί μας να ξεκουραστεί σε άλλη μία όμορφη παρα-

λία που βρίσκεται μόλις 100 μέτρα απ' το ξενοδοχείο μας. Ότι ζητήσεις, ό,τι ώρα το ζητήσεις και τσούπ δίπλα σου. Αυτές είναι θαλάσσιες διακοπές.

Αφήνουμε το αμάξι σε ένα άλλο άνετο πάρκινγκ και αρχίζουμε να κατεβαίνουμε σκαλιά, αυτή τη φορά περισσότερα. Το σκηνικό από ψηλά έμοιαζε Σαντορίνη. Μία παραλία με έναν ψηλό βραχώδη και κόκκινο «τοίχο» απ' άκρη σ' άκρη που κόβει για τα καλά τον βοριά και δίνει στην παραλία μία απίστευτη ηρεμία και μια εικόνα πσινας. Τα πρασινογάλανα νερά από ψηλά μοιάζουν τόσο δελεαστικά που θέλεις να τρέξεις, να κατέβεις τα σκαλοπάτια μια ώρα αρχύτερα. Αυτό το παράλιο «κυνήγι» ομολογώ ότι έχει εντυπωσιακά «θηράματα». Απλώνουμε τις πετσέτες και καθόμαστε να χαζέψουμε το τοπίο. Ο ήλιος έχει αρχίσει να γέρνει πια, η ζέστη μαζί με την ελαφριά υγρασία σε κά-

νουν να θες το νερό και οι πρώτες βουτιές έρχονται αβίαστα. Όσο πιο πολύ κολυμπάμε προς τα μέσα, τόσο περισσότερο νιώθουμε την ομορφιά του τοπίου. Στο βάθος, αλλά όχι και πολύ μακριά, το νησάκι του **Αρζεντά** μοιάζει σαν να είναι ο φύλακας της παραλίας. Υπάρχει μία ωραία ηρεμία κι ας λειτουργεί το μπαράκι της παραλίας πιο πάνω. Είναι και τα νερά τόσο απολαυστικά και καθαρά, όλα στη σωστή θέση, τη σωστή ώρα. Και όταν όλο το σύμπαν συνωμοτεί υπέρ σου, τότε και το όμορφο μέρος που θα απολαύσεις το ωραίο σου φαγητό απέχει μόλις 1 λεπτό με το αυτοκίνητο από το σημείο που κολυμπάς. Ο Σαρωνικός έχει αρχίσει για τα καλά να μας ανταμείβει, μαζί και η περιηγητική μας.. όσφρηση, όταν πριν λίγους μήνες είχαμε πρωτογνωρίσει αυτό τον τόπο. Η πρώτη μέρα γνωριμίας και διακοπών φτάνει στο τέλος της. Γλυκός και βαθύς ο ύπνος.

Ανάβυσσος. Παραλία με σκαλάκια και διάφανα νερά.

Σαρωνίδα

Μετά το πρωινό στο ξενοδοχείο, περιμένουμε στη γραφική ακρογιαλιά του την άφιξη του φίλου μας για να πάμε όλοι μαζί στο κέντρο της Αναβύσσου. Λίγο χάζι στις καλοκαιρινές βιτρίνες και πανέτοιμοι για εξορμήσεις. Και επειδή ακόμα ο ήλιος δεν έχει ανέβει, είναι ευκαιρία να περπατήσουμε ξανά το μονοπάτι της Σαρωνίδας, δίπλα στην πανέμορφη ακτογραμμή.

Τη Σαρωνίδα τη λες μιά μικρή παραλιακή πόλη που σαφώς μέσα στα χρόνια, με το αμφιθεατρικό της περιβάλλον, έχει προσελκύσει πολλούς μόνιμους κατοίκους. Το καλοκαίρι, βέβαια, παίρνει άλλη διάσταση. Η ζυγαριά σε σύγκριση και με τη χειμερινή μας εξόρμηση γέρνει καθαρά υπέρ του θέρους.

Αυτό άλλωστε μαρτυρούν και οι τέσσερις

θερινοί κινηματογράφοι της πόλης Παρ' όλη τη ζέστη, που έχει αρχίσει, η βόλτα στο μονοπάτι της Σαρωνίδας γίνεται παρέα με ανθρώπους που κάνουν τζόκινγκ ή παίρνουν το μπανάκι στους μικρούς ορμίσκους κατά μήκος του. Ξαναπερνάμε τα πολυβολεία από τον Β'ΠΠ και καταλήγουμε στην κεντρική παραλία της Σαρωνίδας που έχει αρχίσει να γεμίζει κόσμο. Έχει φτάσει η ώρα για την πρώτη βουτιά της ημέρας και η παρέα έχει την πρόταση έτοιμη. Παρκάρουμε κάπου δύο χιλιόμετρα πιο νότια από την κεντρική παραλία της Σαρωνίδας στον παράδρομο της παραλιακής λεωφόρου και περνάμε μία υπόγεια ασφαλή διάβαση για την ακτή. Μερικές δεκάδες βήματα και βγαίνουμε σε μία παραλία, σχετικά μικρή. Οι περισσότερες σκιές είναι κατειλημμένες αλλά ένας ευγενικός κύριος μας παραχωρεί το σκιερό βράχο πάνω στον οποίο καθόταν. Η βουτιά έρχεται άμεσα και είναι

Το καμουφλαρισμένο με θαλασσόπετρες γερμανικό πολυβολείο στον Αγ. Νικόλαο Λαγονησίου. (δεξιά)

Η ωραία παραλία του Αγ. Νικολάου Λαγονησίου.

λυτρωτική. Επόμενος προορισμός μας φυσικά, η παραλία της Αναβύσσου και το μάθημα ιστιοσανίδας της Αθηνάς, που τόσο το περιμένει.

Τα μαγιώ, όπως θα έχετε καταλάβει μέχρι τώρα, είναι και πολλά μέσα στις τσάντες θαλάσσης μας και στο τέλος της ημέρας φτιάχνουν από μόνα τους άλλο ένα ελληνικό γραφικό σκηνικό στο μπαλκόνι του ξενοδοχείου. Η απόλαυση της θάλασσας είναι και συνεχής και εναλλάσσεται σε σκηνικά και αυτό είναι κάτι που δεν το περιμένει ίσως ένας επισκέπτης-τουρίστας της περιοχής. Το ανακαλύπτει όμως ευχάριστα στην πορεία.

Μετά τον κόλπο της Αναβύσσου ξεκινάμε για μια νέα παραλία, για την απογευματινή μας βουτιά. Κατεβαίνουμε λίγα σκαλάκια για μια ακόμη φορά και βρισκόμαστε μπροστά σε έναν μικρό όρμο του **Ν.Ο. Μαύρου Λιθαρίου** και σε μια αμμουδιά μοναδική. Ελάχιστα ίχνη ποσειδωνίας μας περιμένουν εκεί που

σκάει το κύμα, αλλά μόλις ανοιγόμαστε νοιώθουμε πραγματικά πλέον ότι η Χαλκιδική έχει μετακομίσει στο Σαρωνικό.

Τα γέλια και τα πειράγματα δεν λείπουν καθόλου, και η ώρα είναι μαγική. Η φυσική άσκηση με το κολύμπι τόσο ευεργετική για το σώμα και το μυαλό, που θέλουμε να μείνουμε εκεί μέσα με τις ώρες. Πράγμα που φυσικά δεν γίνεται γιατί πρέπει να βγούμε, να αράξουμε λίγο στην άμμο και να «πεταχτούμε» δύο λεπτά πιο δίπλα με το αυτοκίνητο, για ν'αγναντεύσουμε την ομορφότερη δύση που έχουμε δει εντός Αττικής. Δίπλα στη θάλασσα, με σουλατσάρισμα στη βαθειά άμμο, δροσερό aperitif στο χέρι και τις φιγούρες των λουομένων να αποχαιρετούν τον φλεγόμενο πορτοκαλί δίσκο του ήλιου με τη δέουσα λαμπρότητα.

Την επόμενη δύση θα την χαιρόμασταν την αυριανή μέρα, από ένα άλλο μαγευτικό σημείο, στο Λαγονήσι.

Ηλιοβασίλεμα στον Σαρωνικό. Σαν εξωτικό κινηματογραφικό σκηνικό.

Θέα από τον Άγιο Νικόλαο Αναβύσσου.

Λαγονήσι

Άλλη μία καλοκαιρινή μέρα διακοπών στο Σαρωνικό ξεκινάει με την συντροφιά ενός παγωμένου καφέ. Τον απολαμβάνουμε στο φημισμένο Λαγονήσι. Ένα τοπωνύμιο για την παραλία των Καλυβίων, που είναι από τα πιο γνωστά της Αττικής και που πλέον έχει μεταμορφωθεί σε έναν σύγχρονο τόπο διαβίωσης, που δεν ξεχωρίζει καλοκαίρια και χειμώνες. Ο γνωστός κόμβος Λαγονησίου πάνω στην παραλιακή λεωφόρο Αθηνών-Σουνίου είναι η μία από τις βασικότερες κάθετες εισόδους του Δήμου Σαρωνικού προς την ενδοχώρα του και με τον σύγχρονο δρόμο που έχει δημιουργηθεί, με πραγματικά σωστές προδιαγραφές στην κυκλοφορία και την υφιστάμενη αγορά, έχεις την εντύπωση ότι βρισκείσαι σε άλλη χώρα. Μεγάλα πεζοδρόμια

και επιχειρήσεις άνετα προσβάσιμες σε όλους, που εκτείνονται για κάποια χιλιόμετρα και που σου κάνουν τη ζωή πιο λειτουργική και πιο ξεκούραστη.

Οδηγούμε με κατεύθυνση βόρεια επί της παραλιακής λεωφόρου για να βρούμε το βόρειο φυσικό «σύνορο» εισόδου στην ακτογραμμή του Δήμου Σαρωνικού, τη **Γαλάζια Ακτή**.

Η ζέστη καλά κρατεί και αυτό έχει οδηγήσει κόσμο και κοσμάκη στη θάλασσα. Η Γαλάζια Ακτή είναι γεμάτη απ' άκρη σ' άκρη Κάθε οργανωμένη παραλία μέχρι την Πούντα, τον Άγιο Νικόλαο και τη μεγάλη αμμουδερή άπλα της Λυκούριζας έχει ήδη αρχίσει να γεμίζει από κόσμο. Εκεί πιο δίπλα, στη Λυκούριζα και τη φημισμένη χερσόνησο του Λαγονησίου, με τη σκιά από την οροφή του αναψυκτηρίου που καθόμαστε, εφορμούμε για τις βουτιές μας στη μικρή, σχεδόν πριβέ, παραλιούλα με συντροφιά μια μικρή

βραχονησίδα που θα την έλεγες και μικρό νησάκι.

Στεγνοί πια απ' τον ήλιο και δροσισμένοι απ' το αναψυκτικό μας είμαστε σχεδόν έτοιμοι για να κάνουμε μία επιθυμία μου πράξη. Από τη χειμωνιάτικη πρώτη επίσκεψή μας στους τόπους του Δήμου Σαρωνικού, ομολογώ ότι ένας απ' όλους ήταν αυτός που κέρδισε την καρδιά μου και που θα ήθελα πραγματικά να εξερευνήσω λίγο περισσότερο. Αυτός ο τόπος είναι το **Τόμπολο του Αγίου Νικολάου**, στην Αναβύσσο. Ένα τοπίο που με τη φυσική του ομορφιά και το περιβάλλον του χαρακτήρισε στο μυαλό μου όσο λίγα. Δεν ήταν έκπληξη για μένα όταν πληροφορήθηκα ότι το μεταβυζαντινό εκκλησάκι του Άη Νικόλα, εκεί στο νησάκι που έχει ενωθεί πια με τη στεριά, είναι ένα από τα πιο αγαπημένα σημεία στην Αττική γη, για να ενώνουν οι άνθρωποι τις ζωές τους με έναν γάμο. Τους κατανοώ απόλυτα. Εκεί λοιπόν, ουσιαστικά στους λόφους απέναντι από το νησάκι

του Άη Νικόλα, έχει αναδειχτεί ένα υπέροχο φυσικό μονοπάτι, που μου είχε συστήσει τότε ο Αντιδήμαρχος του Δήμου και Αναβυσοιώτης **Μανόλης Χαρίτος**.

Το μονοπάτι ξεκινά από την τοποθεσία «**Κόκκινα**» της παραλίας Αναβύσσου, εκεί δίπλα που οι σέρφερς δαμάζουν τα κύματα. Φτάνει σε κάποιο σημείο πάνω σ' έναν βράχο, όπου το βλέμμα χαζεύει μία πραγματική ομορφιά, όλο τον κόλπο της Αναβύσσου, την ενδοχώρα της Παλαιάς Φώκαιας αλλά και τους μεγάλους βράχους απέναντι από τον Πάτροκλο.

Ξαποσταίνει το μάτι και το σώμα και αρχίζει ουσιαστικά από εκεί μία καταφορική διαδρομή δίπλα δίπλα στην άκρη των βράχων, που στέκουν πάνω από μικρούς και υπέροχους ορμίσκους που φιλοξενούν και γυμνιστές. Η θέα από ψηλά συμπεριλαμβάνει πια το πανέμορφο Τόμπολο και μαζί με τις δαντελωτές παραλιούλες στα αριστερά, το σκηνικό θυμίζει Κυκλάδες. Μέσα σε ένα δεκάλεπτο έχουμε ουσιαστικά φτάσει στο επίπεδο της

Μικρές παραλίες με κρυστάλλινα νερά απέναντι από τον Άγιο Νικόλαο Αναβύσσου.

Το τόσο ιδιαίτερο "Τόμπολο" Αναβύσσου. (κάτω)

θάλασσας, της μικρής λιμνοθάλασσας του Τόμπολου, που αποτελεί έναν μικρό παράδεισο υδρόβιας ζωής. Τα χαμόγελα στο τέλος της διαδρομής για την ομορφιά του τοπίου και του μονοπατιού ολοκληρώνουν ουσιαστικά άλλη μια όμορφη στιγμή περιήγησης.

Ο τόπος του δύντος Ηλίου

Έτσι «φτιαγμένοι» από τη φύση, την αλμύρα και την έντονη ζέση, αποφασίζουμε μια ανάπαυλα στο ξενοδοχείο ώστε μετά, χαλαροί και ωραίοι, να χαρούμε την τελευταία δύση των ξέγνοιαστων διακοπών μας εδώ στον Σαρωνικό. Παίρνουμε λοιπόν και πάλι τον δρόμο για Λαγονήσι. Οδηγούμε χαλαρά, το θέμα έξω μάς συναρπάζει. Ένα ατελείωτο, γλυκύτατο χρώμα, θωπεύει απαλά κάθε σημείο, κάθε παραλία που έχουμε γνωρίσει. Το βλέμμα γεμίζει με ομορφιά στην ωραιότερη βεράντα του κόσμου, σε μια φυσική ταπετσαρία. Χωρίς αρχή και τέλος. Που τελειώνει ιδανικά σε μια φυσική πλατφόρμα, στον Άγιο Νικόλαο στο Λαγονήσι. Θα κλείσουμε την βραδιά μας μ' ένα δείπνο κρεοφαγίας στην αδιαφιλονίκητη «πρωτεύουσα» της κρεοφαγίας, στα **Καλύβια**.

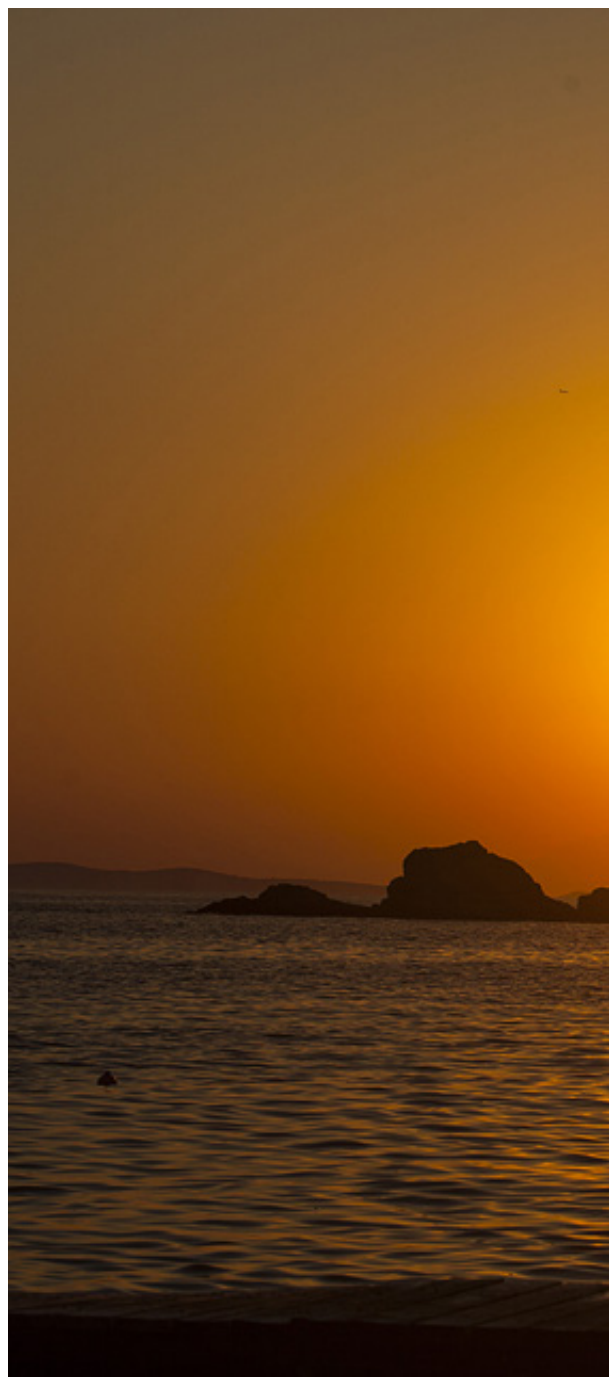
Το Ελληνικό Πανόραμα ευχαριστεί:

Τον Δήμαρχο του Δήμου Σαρωνικού **Γιώργο Σωφρόνη**. Την διεύθυνση του ξενοδοχείου **Calypso** (49°χλμ παραλιακής Λεωφόρου Αθηνών-Σουνίου, Ανάβυσσος, Τηλ: 22910 60170). Τους ιδιοκτήτες των εστιατορίων: **ΧΗ.ΜΑ** (25^{ης} Μαρτίου 11, Παλαιά Φώκαια, Τηλ: 22910 78235, www.xima.gr). **Τα Καλάμια** (39° χλμ παραλιακής Λεωφόρου Αθηνών-Σουνίου, Λαγονήσι, Καλύβια. Τηλ: 22910 25057. <http://tavernatakalamia.blogspot.com>). **Μύθος** (50°χλμ παραλιακής Λεωφόρου Αθηνών-Σουνίου, Ανάβυσσος, Τηλ: 22910 37665). **Τρίγωνο** (Αθηνών 36, Καλύβια, Τηλ: 22990 48540, totrigono.gr)

Το **Kouros Club** για τα μαθήματα wind

surfing (50°χλμ παραλ. λεωφ. Αθηνών-Σουνίου, Παραλία Αλυκών Αναβύσσου, Τηλ: 22910 40804 www.kourosclub.gr)

Τέλος ιδιαίτερες ευχαριστίες οφείλουμε στον Πρόεδρο της επιτροπής τουρισμού του Δήμου Σαρωνικού κ. **Δημήτρη Λιοδακάκη**.

Ανάβυσσος στη δύση του ηλίου.

